

Sygn. akt II A Ka 224/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2021r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Katarzyna Capałowska

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (apr.)

Sądu Apelacyjnego Ewa Jethon

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Zdanowska

przy udziale Prokuratora Roberta Majewskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 maja 2021r.

sprawy M. J. urodzonego (...)w W., syna W. i B.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2020r. w sprawie sygn. akt XVIII K 240/19

1. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy,

2. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania apelacyjnego przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	II A Ka 224/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2020r. w sprawie XVIII K 240/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</u>	
--	--

<u>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1. 2.	Obraza przepisów prawa procesowego – art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk – polegająca na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej, uznaniu za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego a nie uwzględnieniu okoliczności świadczących na jego korzyść poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań świadka A. P. (1) i poczynienie w oparciu o nie ustaleń faktycznych, mimo, że relacje świadka nie są zgodne i konsekwentne w toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie a nadto nie są w pełni zgodne z pozostałym zebrany w sprawie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p><i>materiałem dowodowym, w tym z wyjaśnieniami i zeznaniami E. S. (1) i zeznaniami R. D. a nadto w innym postępowaniu karnym A. P. (1) fałszywie pomógł świadka K. M..</i></p> <p><i>Obraza przepisów prawa procesowego mająca wpływ na treść wyroku – art. 167 kpk w zw. z art. 366 kpk polegająca na oddaleniu wniosku obrońcy o przesłuchanie na rozprawie pokrzywdzonego R. D., mimo, że jego zeznania odnośnie powodów, dla których miało dojść do pobicia pokrzywdzonego są sprzeczne z wyjaśnieniami i zeznaniami świadka A. P. (1)</i></p> <p><i>- co w konsekwencji doprowadziło do uznania winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.</i></p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie uchybił wskazanym przez obrońcę regułom prawa procesowego - orzekał w oparciu o taki materiał dowodowy, który dawał gwarancję prawidłowego rozstrzygnięcia (art. 410 kpk), ocenił go z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego (art. 7 kpk) a w następstwie tak dokonanej oceny prawidłowo ustalił stan faktyczny.</p> <p>Wbrew twierdzeniu apelacji, Sąd nie dopuścił się obrazy art. 7 kpk przy ocenie relacji A. P. (1) i E. S. (1). Dla skuteczności przywołanego</p>		

zarzutu nie jest wystarczające samo wskazanie, że sąd uchybił kryteriom ujętym w przepisie, ale sprecyzowanie, które z nich naruszył i czy to naruszenie mogło mieć wpływ na poczynione ustalenia faktyczne. W rozpoznawanej sprawie skarżąca tego nie wykazała i wykazać nie mogła, bo oceny i ustalenia sądu pierwszej instancji są prawidłowe. Odmienna ocena obrońcy uwarunkowana jest wyłącznie jej rolą procesową. Treść apelacji wskazuje bowiem, że u podstaw tak dokonanej analizy materiału dowodowego legła jej wybiórcza i uproszczona ocena podporządkowana wyłącznie obowiązkowi działania w interesie oskarżonego. Taki sposób wnioskowania, jako sprzeczny z regułami ujętymi w art. 7 kpk, nie może skutecznie podważyć ocen i ustaleń sądu, stąd wniesioną apelację czyni bezzasadną.

Wadliwości wyroku sądu pierwszej instancji obrońca oskarżonego zasadniczo upatruje w zaprezentowanej w jego uzasadnieniu ocenie wartości dowodowej zeznań świadków – współsprawców czynu przypisanego oskarżonemu, którzy zdecydowali się wyjaśnić na temat swojej działalności przestępczej, w tym osób w nią zaangażowanych. Zasadnicze znaczenie w tym zakresie miały zeznania A. P. (1), które stanowiły istotną podstawę poczynionych w sprawie ustaleń. Do zeznań przywołanego świadka nie mogą mieć zastosowania te wnioski, które sformułowano w apelacji. Analiza akt sprawy, w kontekście wypowiedzi świadka, w pełni uprawnia ocenę Sądu Okręgowego o ich wiarygodności. Nie jest zatem tak, jak twierdzi obrońca, by zeznania świadka nie były

konsekwentne i nie w pełni zgodne z pozostałymi dowodami, a nadto, by poza uwagą Sądu Okręgowego pozostały te okoliczności, które wskazują na motyw A. P. (1), by obciążać oskarżonego.

Wobec całokształtu materiału dowodowego sprawy stwierdzić należy, że na tle innych postępowań o podobnie ukształtowanej podstawie dowodowej, a zatem zasadniczo opartych na zeznaniach świadków - współsprawców czynów korzystających ze statusu świadków koronnych, czy też ubiegających się o nadzwyczajne złagodzenie kary, w sprawie rozpoznawanej zeznania A. P. (1) stanowiąc główny dowód oskarżenia znajdują częściowe, jednak istotne potwierdzenie w innych dowodach, co trafnie wykazał Sąd Okręgowy. Choć pokrzywdzony nie złożył zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, to wobec treści jego zeznań (k. 159-160, 616), jak i dokumentacji obrazującej charakter i rozmiar odniesionych obrażeń (k. 162 i nast.), nie ulega wątpliwości, że został pobity i to dotkliwie przez trzech mężczyzn i to w czasie i okolicznościach, o których relacjonuje A. P. (1). Co więcej, świadek ten wskazał, że powodem pobicia R. D. była odmowa płacenia haraczu (k. 490 ...chodziło o wyłudzenie procentów z działalności tej grupy raperskiej. Oni mieli szwalnie, dochodem mieli się dzielić jakieś 30%...; k. 157 ...wcześniej robili do niego podejścia, żeby opłacał się na procent... On się nie zgadzał, dlatego też oni postanowili dać mu nauczkę, co miało wpłynąć na zmianę jego decyzji...). E. S. (1) również zeznał, że pobicie pokrzywdzonego nie było przypadkowe, a na polecenie (np. k. 495 ... A. P. (1) powiedział, że trzeba gdzieś pojechać, że dostał

informację, że trzeba kogoś pobić...).

A. P. (1) zeznał także, że z tego samego powodu, dla którego pobili pokrzywdzonego, w późniejszym czasie wspólnikowi pokrzywdzonego podpalono samochód (k. 157). W zakresie przyczyny pobicia, pokrzywdzony rzeczywiście zaprzeczył, by żądano od niego haraczu, także w postaci części zysków z prowadzonej działalności artystycznej i gospodarczej, potwierdził jednak, że dwukrotnie podpalono samochody jego firmy i to zgłosił na policję (k. 160). Nie ulega zatem wątpliwości, że wobec pokrzywdzonego podjęto niemal standardowe, bezprawne działania, zmierzające do jego zastraszenia i przez to zmuszenia do płacenia określonych kwot a twierdzenia pokrzywdzonego w tym zakresie są niewiarygodne. Chybione i to w stopniu oczywistym jest zatem stanowisko obrońcy, że w sprawie nie ustalono rzeczywistego powodu pobicia R. D..

Odwołując się do tych zeznań A. P. (1) i E. S. (1), które dotyczą organizacji i realizacji pobicia, wskazać należy, że obaj jako zleceniodawcę wskazują K. M. ps. (...) (k. 157 i 401 zeznania A. P., k. 305 zeznania E. S. (1) – moim zdaniem zlecał to pobicie M.) a K. M., choć zaprzeczył temu, to przyznał, że oskarżonego zna z pobytu w ZK w S. i utrzymywał z nim sporadyczne kontakty towarzyskie (k. 614). W kontekście osoby K. M. wskazać należy, że choć A. P. (1) był głównym wykonawcą zlecenia pobicia pokrzywdzonego i to on do udziału w czynie zwerbował E. S. (1), to w toku postępowania konsekwentnie wskazywał, że trzeci uczestnik o ps. (...) został wskazany właśnie przez K. M. (k. 489 ...wziąłem S.,

M. powiedział, że podeśle kogoś tam od siebie...). Obaj świadkowie identyfikują oskarżonego wyłącznie po tym pseudonimie. Tym samym, oskarżony w pobiciu R. D. nie uczestniczył z inicjatywy żadnego z pozostałych sprawców, ale jako osoba wskazana przez zleceniodawcę czynu. Skoro jednocześnie głównym wykonawcą zlecenia był A. P. (1), zgodne z logiką jest oświadczenie E. S. (1), że to właśnie od niego wiedział, że w pobiciu weźmie jeszcze udział ps. (...) (k. 495 (...) mi powiedział, że to jest U...). Relacje świadków co do okoliczności, w jakich oskarżony został uczestnikiem pobicia pokrzywdzonego są zatem spójne a to, jaką mieli oni wiedzę w zakresie stopnia znajomości każdego z nich z oskarżonym, ma drugorzędne znaczenie. W konsekwencji nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja obrońcy oskarżonego, która z przywołanych wypowiedzi świadków wyprowadza wnioski o sprzeczności ich zeznań a tym samym wątpliwej wartości dowodowej.

W omówionych okolicznościach logiczne są twierdzenia świadków na temat ich słabej znajomości z oskarżonym, którego utożsamiają wyłącznie z pobiciem pokrzywdzonego. Obaj przyznają, że tylko wówczas go widzieli, choć podkreślić należy, że nie było to jednostkowe spotkanie, bowiem do pobicia nie doszło przy pierwszej podjętej próbie. Także w tym zakresie świadkowie zgodnie twierdzą, że zanim doszło do ataku na R. D., co najmniej trzykrotnie byli pod jego blokiem, za każdym razem w tym samym składzie. To powoduje, że ich kontakt z oskarżonym nie może

być uznany za incydentalny, krótki, uniemożliwiający jego zapamiętanie a w dalszej kolejności identyfikację przy jej przeprowadzeniu w czasie zbliżonym do czynu (k. 489 zeznania A. P. ...byliśmy pod blokiem parę razy, dwa, trzy może i więcej i za którymś razem przyjechał uszkodzony...; k. 495 zeznania E. S. ...pojechaliśmy pod blok uszkodzonego... byliśmy tam 2-3 razy z tego co kojarzę...).

Rację ma obrońca, że na etapie śledztwa E. S. (1) nie okazano oskarżonego, ani jego wizerunku a na rozprawie stwierdził on, że nie zna oskarżonego i nie pamięta, czy wcześniej go widział. Świadek wprost przy tym wskazał, że w tym momencie nie może rozpoznać, czy oskarżony jest mężczyzną, który brał udział w pobiciu (k. 495). Oświadczenia to złożył jednak po prawie 8 latach od daty czynu, co dostrzega także obrońca, a co przy uwzględnieniu charakteru jego relacji z oskarżonym, zasadniczo świadczy o szczerości wypowiedzi i braku woli obciążania oskarżonego. Wobec całokształtu pozostałych dowodów, takie oświadczenie świadka nie uprawnia jednak do wniosku, by na tej podstawie udział oskarżonego w pobiciu został wykluczony. Czynność okazania wizerunku oskarżonego wykonano natomiast z udziałem A. P. (1), który w sposób pewny zidentyfikował go jako mężczyznę o ps. (...) (k. 158, 158 e, g, k. 492). W takich okolicznościach, przy uwzględnieniu argumentów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wbrew stanowisku obrońcy, nie ma podstaw do kwestionowania ustalenia, że to oskarżony był trzecim sprawcą pobicia R. D..

Sąd Okręgowy oddalając wniosek dowodowy o bezpośrednie przesłuchanie R. D. uchybił regulacji art. 350a kpk, bowiem skoro świadka tego wcześniej skutecznie wezwał a z przyczyn formalnych nie mógł przesłuchać, tryb z art. 350a kpk nie znajdował zastosowania. To uchybienie nie miało, ani nie mogło mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia, w szczególności na sytuację procesową oskarżonego. Pokrzywdzony nie dość, że nie zidentyfikował sprawców pobicia, to pomimo tego, że w jego wyniku musiał skorzystać z pomocy medycznej, nie złożył zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa a po jego wszczęciu nie wykazywał zainteresowania postępowaniem wprost wskazując, że nie chce brać udziału w czynnościach i nie składa wniosku o ściganie. W efekcie, takiej treści zeznania są dla oskarżonego korzystne.

Sąd Apelacyjny nie podziela przy tym zastrzeżeń obrońcy kierowanych wobec ustaleń Sądu dotyczących przyczyn postawy procesowej pokrzywdzonego, w szczególności nie złożenia zawiadomienia o pobiciu, kwestionowania żądań płacenia haraczu. Sąd Okręgowy słusznie wskazał, że R. D. jest raperem, utożsamianym także z odmianą rapu określaną jako gangsta rap a nie wymaga wiadomości specjalnych negatywny stosunek tego środowiska do policji wyrażany także w tekstach utworów. Niezależnie od powyższego, w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy pokrzywdzony nie miał możliwości zidentyfikowania sprawców, skoro do jego pobicia doszło w nocy a E. S. (3) i oskarżony mieli

nałożone kominiarki. Zeznając co do tej okoliczności R. D. podał raczej byli zamaskowani, bo nie kojarzę żadnych twarzy (k. 159), co pozostaje zgodne z zeznaniami A. P. (1) i E. S. (3). Pierwszy ze świadków akcentował, że miał odkrytą twarz, bo jego pokrzywdzony nie znał (k. 157 ...W. i U. byli w kominiarkach, ja się nie maskowałem, bo W. mnie nie znał). Co więcej, świadek wskazał, że to także z tego powodu do niego zwrócono się o pobicie W. (pseudonim artystyczny pokrzywdzonego) - bo on mnie nie zna (k. 489). E. S. (1) relacjonując co do tej okoliczności podał ...ja byłem na pewno zamaskowany w czasie tego pobicia, miałem kominiarkę nałożoną na twarz. Nie wiem, czy reszta była zamaskowana. Byłem zamaskowany bo znałem tego W., nie chciałem, żeby mnie rozpoznał... (k. 495). W konsekwencji wskazać trzeba, że w zgodnej relacji obu świadków, fakt znajomości z pokrzywdzonym nie stanowił przeszkody do jego pobicia, natomiast spowodował nałożenie przez dwóch z nich kominiarek, co w połączeniu z nocną porą i brutalnym działaniem, uniemożliwiało pokrzywdzonemu ich ewentualną identyfikację.

Wobec przywołanych okoliczności, do których w apelacji odwołuje się obrońca, stwierdzić należy, że oceny i ustalenia Sądu Okręgowego nie są dotknięte uchybieniami, które mogłyby skutkować uchYLENIEM, bądź zmianą wyroku, w szczególności nie zapadły z obrazą tych przepisów prawa procesowego, które zostały wskazane w zarzutach.

Podzielając ogólne rozważania apelacji dotyczące wartości dowodu z pomówienia i przywołane tam

orzecznictwo, wskazać należy, że z samego charakteru źródła dowodowego nie sposób wywodzić wnioski co do jego wartości. Nie jest zatem tak, że działalność przestępcza A. P. (1) niejako z założenia poddaje w wątpliwość jego wiarygodność. Relacja tego świadka zasadniczo obejmowała działalność zorganizowanych struktur przestępczych, których aktywność to obszar działań bezprawnych, nielegalnych i przez to niejawnych a zatem niedostępnych dla osób postronnych. Powyższe sprawia, że podstawowym osobowym źródłem wiedzy o zasadach funkcjonowania takich struktur, ich uczestników, a także przestępstw popełnianych w ich ramach, ale także poza grupą, są osoby w nich uczestniczące a zatem je popełniające. Nieuprawnione jest zatem kwestionowanie wartości zeznań świadka w oparciu o jego przestępczą działalność, skoro ta właśnie warunkuje szeroką wiedzę świadka co do przedmiotu postępowania, czyniąc tym samym wiarygodnymi jego wypowiedzi. Powyższe nie oznacza jednocześnie, że dowód taki ma charakter uprzywilejowany, w takich kategoriach nie został on potraktowany, skoro Sąd Okręgowy w wyczerpujący sposób wskazał przyczyny uznania go za wiarygodny, odwołując się w tym zakresie do całokształtu materiału dowodowego. Co więcej, Sąd uniewinnił oskarżonego od zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej opartego na tożsamej podstawie dowodowej, która to okoliczność świadczy o wnikliwej i krytycznej ocenie materiału dowodowego, przecząc tym samym odmiennemu stanowisku apelacji.

Odnosząc się do motywacji sprawców, którzy w związku z

własną działalnością przestępczą relacjonują także co do innych uczestniczących w niej osób, nie ulega wątpliwości, że decydując się na złożenie obciążających zeznań, mają oni określony interes w przyjęciu takiej postawy procesowej. Samo to, nie czyni takiego dowodu - niejako automatycznie - mniej wartościowym, ułomnym. Sąd Apelacyjny wielokrotnie wskazywał, że w procedurze karnej obowiązuje jedna zasada oceny dowodów a to ujęty w art. 7 kpk obowiązek kształtowania przekonania sądu na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przytoczone kryteria oceny mają zastosowanie do wszystkich dowodów, przy czym w przypadku szeroko rozumianego pomówienia wymagają uwzględnienia motywacji pomawiającego, sposobu relacjonowania przez niego zdarzeń, w szczególności tego, w jaki sposób siebie w nich sytuuje, wreszcie wymagają analizy, czy jego relacji nie wykluczają inne dowody, które choć w części stanowią podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia (tak, m.in. SN w wyroku z 20.11.2012 r. WA 24/12, SA we Wrocławiu w wyroku z 19.09.2013 r. II AKa 266/13; SA w Białymstoku w wyroku z 6.06.2013 r, II AKa 61/13; SA w Krakowie w wyroku z dnia 25.09.2012 r. II AKa 93/12). Te okoliczności nie stanowią jednak o szczególnych kryteriach oceny takiego dowodu, skoro ich uwzględnienie nakazują właśnie zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego ujęte w

art. 7 kpk. Przywołana argumentacja znajduje zastosowanie w sprawie rozpoznawanej i to nie tylko wobec relacji A. P. (1), ale także E. S. (3). Obaj świadkowie zeznają przede wszystkim na temat własnej działalności przestępczej, przy czym stwierdzić należy, że czyn popełniony z oskarżonym nie stanowił istotnego jej elementu. Pobicie R. D. pozostało w pamięci obu świadków raczej z uwagi na osobę pokrzywdzonego, a nie trzeciego współsprawcy.

Wobec przywołanych okoliczności stwierdzić należy, że oceny i ustalenia Sądu Okręgowego jako rzeczowe, logiczne i zgodne z kryteriami art. 7 kpk korzystają z ochrony w instancji odwoławczej a skarżąca nie wskazała skutecznych argumentów do odmiennych wniosków.

Sąd Apelacyjny, wobec zaskarżenia wyroku w całości (co do czynu II), dokonał jego kontroli także w zakresie rozstrzygnięcia o karze, nie znajdując podstaw do jej oceny w ramach przesłanki odwoławczej ujętej w art. 438 pkt 4 kpk. Analizując te okoliczności, które Sąd pierwszej instancji uwzględnił rozstrzygając co do właściwej represji karnej, stwierdzić należy, że miał na uwadze wskazania art. 53 kk. Sąd słusznie uznał, że zasadniczą okolicznością wpływającą obciążająco na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego był zaplanowany, ale przede wszystkim brutalny sposób działania sprawców i jego wielokrotna karalność skutkująca odpowiedzialnością w warunkach recydywy podstawowej z art. 64 § 1 kk. Zasadniczą miarą surowości każdej kary jest jednocześnie stopień wykorzystania sankcji, który w

<p>przypadku oskarżonego w żadnej mierze nie może być uznany za nadmierny, skoro pomimo zdecydowanej przewagi okoliczności obciążających, wymierzona kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności przekracza środkowy próg ustawowego zagrożenia, przy czym ten górny wyznacza art. 64 § 1 kk. Tak ukształtowana kara jest sankcją sprawiedliwą, zasłużoną, spełni przede wszystkim funkcję zapobiegawczą, bowiem uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, w tym odzwierciedlone w charakterze czynu właściwości i warunki osobiste oskarżonego, trudno prognozować, by względem jego osoby wychowawczy aspekt kary mógł mieć znaczenie priorytetowe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutów apelacyjnych.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Całość zaskarżona (pkt II).</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Omówiono wyżej.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania apelacyjnego uznając, że jego sytuacja życiowa, w szczególności długotrwały pobyt w warunkach izolacji, uzasadnia takie rozstrzygnięcie – art. 624 § 1 kpk.

7. **PODPIS**

Katarzyna Capałowska

Ewa Gregajtys Ewa Jethon

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie winy.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	Uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------